

LBRIS

Jack Carr

Lista condamnaților

Titlul original: *The Terminal List*

We know
books

Copyright © 2018 by Jack Carr Enterprises, LLC

Originally published by Emily Bestler Books / Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

**Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul Bibliotecii
Naționale a României**

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: decembrie 2022

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Jack Carr

Lista condamnaților

traducere din limba engleză și note
de Roxana Brînceanu

CRIME SCENE PRESS
2022

Capitolul 1

*Cu trei luni în urmă
Provincia Khost, Afganistan
0200 ora locală*

Niciunuia dintre băieții de pe teren nu-i plăcuse misiunea. Acum, la mai puțin de un kilometru de țintă, își îndepărtaseră distragerile din minte și se concentrau exclusiv pe provocarea mortală care îi aștepta. Aruncând o privire la GPS-ul atașat patului puștii și scanând terenul din față, locotenent-comandorul James Reece stabili rapid perimetrul. Lunetiștii urcau deja în puncte înalte iar șefii de echipe i se alăturară lui Reece pentru o ultimă și rapidă actualizare înainte de avansarea finală către obiectiv. Chiar cu toată tehnologia pe care o aveau la dispoziție, lucrurile puteau s-o ia razna într-o clipă. Inamicul era viclean și foarte adaptabil. După șaisprezece ani de război, zicala afgană „*americanii au toate ceasurile, dar noi avem tot timpul*” suna ceva mai adevărat ca la început.

– Ce crezi, Reece? întrebă un bărbat masiv care arăta ca o crea-tură dintr-o altă lume în camuflajul lui AOR1, armură corporală și cască semisferică Ops Core cu NOD bine fixate.

Reece se uită la cel mai experimentat conducător de trupe al său. Strălucirea verzuie a NOD lumina prin barba de pe fața bărbatului un zâmbet care nu putea fi luat drept altceva decât aspectul încrezător al unui soldat profesionist din forțele speciale.

– E imediat peste dealul ăla, răspunse Reece. Predatorul nu arată că s-ar mișca nimic. Nicio santinelă. Nimic.

Șeful de trupă aprobă.

– Bine, băieți, se adresează celorlalți patru bărbați din cerc. Hai s-o facem.

Se ridicară hotărâți și se mișcară cu atitudinea unor oameni care se simt în largul lor în mijlocul haosului, urcând dealul stâncos ca să-și poziționeze echipele înainte de a aborda ținta.

E prea ușor. Iar gândești prea mult. Nu e decât o altă misiune. Atunci de ce am sentimentul ăsta? Poate e doar din cauza durerilor de cap.

Durerile de cap îl chinaseră pe Reece în ultimele câteva luni, în final ajungându-se la o vizită la Centrul Medical al Marinei Balboa pentru o serie de teste, înainte de acea misiune. Încă nu primise nicio veste de la doctori.

Poate nu e nimic. Dar poate e ceva.

Reece învățase cu mult timp în urmă că dacă ceva nu părea în regulă atunci probabil nici nu era. O asemenea judecată îl ținuse în viață pe el și pe oamenii lui în cursul multor misiuni.

Totul mersese puțin cam prea ușor cu acel obiectiv: informațiile, deplasarea și infiltrarea, starea curentă a zonei. Și de ce existaseră presiuni din partea autorităților superioare să meargă după acea țintă? Când fusese ultima oară când un comandant de nivel înalt se amestecase personal în procesul de planificare tactică? Ceva nu se potrivea. *Poate e totul bine. Poate e doar durerea de cap. Poate e puțină paranoia. Poate că sunt prea bătrân pentru asta. Concentrează-te, Reece.*

Nu era pentru prima dată când se apropiau de o țintă pe care o suspectau ca posibilă ambuscadă. În acea etapă a războiului, când informațiile indicau o posibilitate mare de ambuscadă, coroborată din surse multiple atât umane cât și tehnice, Reece ar fi bătut la ușă cu un AT-4 termobaric sau câteva focuri de 105 mm dintr-un

avion AC-130. Acum era pentru prima oară când tacticile erau dictate de sus, de către oameni care nu erau pe teren. *Concentrează-te la misiune, Reece.*

Încă o verificare cu Centrul Tactic de Operațiuni, o bază avansată de comandă numită și TOC, și o privire pe datele de la Predator. Nimic. Încă o verificare cu echipele de lunetiști. Nimic nu mișca.

Reece ridică ochii spre creasta militară din fața lui. Cu ajutorul NOD putea vedea echipele de asalt pregătite să intre în acțiune. Nu-i vedea pe lunetiști, ceea ce îi provocă un zâmbet meditativ. *Cei mai buni.*

Reece își butonă radioul și deschise gura să dea ordinul de pornire.

Apoi totul se întunecă.

*

Explozia îl aruncă pe Reece în spate vreo zece metri și îi smulse casca de pe cap, în timp ce întreaga creastă militară din fața lui erupse într-o izbucnire de violență și moarte. Colegi de echipă, prieteni, soți și tați care cu o clipă în urmă reprezentaseră cea mai bună forță de operațiuni speciale care existase vreodată pe lume dispărură în mai puțin de o secundă.

Reece nu-și dădu seama că pe moment fusese inconștient. Durerea din cap îl readuse în luptă înainte ca praful să înceapă să se așeze și reverberațiile exploziei să plutească dinspre dealuri.

Profesionistul din el se asigură imediat că mai avea încă arma. *Verificat.* Urmă o parcurgere mentală a corpului. Toate păreau să se afle la locul lor și să funcționeze.

Știa. De unde? Mai târziu, Reece. Întotdeauna îmbunătățește-ți poziția de luptă.

Ochii îi zburară de jur împrejur căutându-și în zadar casca și setul de dispozitive de comunicare de pe ea; ochii i se adaptau la

întuneric, mâinile căutau frenetic până când în final dădură peste ea în praf.

Da. Stai, e prea grea să fie casca mea. Asta pentru că nu e casca ta. E-a altcuiva. Și capul e încă înăuntru.

Chiar și prin întuneric lui Reece îi era clar că se uita la fața vechiului său prieten și coleg, bărbatul masiv cu barba mare și zâmbet încrezător, iar capul nu mai era atașat de corp. Reece nu-și putu opri lacrimile, dar și le șterse repede. *Concentrează-te. Nu-i timp de jelit. Folosește toate avantajele tehnice și tactice. Verificat.* Reece desfăcu chingile, lăsând capul prietenului lui să cadă pe pământ, și își puse repede casca pe propriul cap. Miraculos, NOD încă funcționau. Operatorul radio era cu fața în jos, la douăzeci de metri distanță. Reece își dădea seama după poziția contorsionată a corpului că era mort. Mișcându-se repede în lateral, Reece îl întoarse, verificându-i respirația și pulsul, deși știa că șrapnelul care intrase prin ochiul drept și ieșise prin laterala capului îl ucisese instantaneu. Scoțându-i casca, smulse radioul MBITR și căștile ca să restabilească comunicarea cu sprijinul aerian și TOC.

Pe deal nu mișca nimic. Părea că sabia morții trecuse peste întreaga trupă. Reece auzi zgomot de pași în spate și se întoarse, cu arma ridicată și laserul infraroșu activat, în căutare de pericole. Își controlează imediat pușca M4 de 5.56 mm când îi recunosc pe trei dintre operatorii lui alergând spre el din pozițiile lor retrase de siguranță.

Tentația de a alerga în sus pe deal era puternică, dar un alt gând se afla în fruntea tuturor celorlalte: *câștigă lupta.*

Cei trei își găsiră noi poziții de siguranță fără să spună un cuvânt, formând un perimetru restrâns în jurul liderului lor.

Reece își alungă din minte măcelul și moartea. Era momentul să acționeze.

– SPOOKY Patru Șapte, aici SPARTAN Zero Unu, rosti Reece în radio în timp ce se uita pe graficul grilă de referință atașat pe

braț. Cer misiune de foc asupra clădirii D3. Cu 105. Distrugere totală.

Purtat la fel ca o brățară a unui fundaș de fotbal, GRG oferea o imagine aeriană care îi permitea să coordoneze și să manevreze trupele care foloseau același grafic.

– Recepționat, Zero Unu. Șase minute.

Avionul AC-130 așteptase la zece minute distanță ca să nu trădeze în liniștea nopții afgang atacul care urma.

– Terminat – RAZOR Doi Patru, RAZOR Doi Patru. Solicit QRF și evacuare medicală din poziția mea, ECHO Trei. Stați departe de versanți. Avem personal rănit de IED îngropate.

Într-o transmisie radio niciodată nu se menționează morții.

– Recepționat, Zero Unu. Mergem la o recuperare de urgență pe ECHO Trei. Zece minute.

Aeronavele forței de reacție rapidă erau două elicoptere CH-47 ocupate de câte cincisprezece rangeri.

– MAKO, zise Reece în căști, ceva nou de la Pred?

– Nimic, Zero Unu. Nimic nu mișcă în zona țintei.

– Înțeles.

Reece își îndreptă atenția asupra celor trei operatori rămași.

– Pe cine mai avem? întrebă.

– Doamnule. Sunt Boozer. Îi am cu mine pe Jonesey și pe Mike. Ce dracu' s-a întâmplat?

– Ambuscadă. Știau că venim. Ticăloșii. Avem atac din aer la aproximativ cinci minute și QRF pe drum.

– Doamnule, le-am spus dracului că e o ambuscadă. Ce pizda mă-sii! Totuși e al naibii de sigur că nu ne așteptam la așa ceva. Mai e cineva în viață?

– Nu sunt sigur. Hai să aflăm.

– Înțeles, domnule. Dar ușor. Ar putea fi sute de IED sau mine îngropate pe aici.

– Jonesey, tu și Mike rămâneți aici să aduceți aripile. Boozer și cu mine mergem să căutăm supraviețuitori. Boozer, stai la aproximativ cincisprezece metri în spatele meu. Pune piciorul numai unde îl pun eu. O să urcăm încet. TOC spune că nu mișcă nimic de cealaltă parte a dealului, dar fii atent.

– Am înțeles, Reece.

– Hai.

Cei doi urcară împreună panta, cu toate că versant de munte ar fi fost un termen mai potrivit. Terenul era abrupt și stâncos, la altitudine, iar cele optsprezece kilograme ale armurii și echipamentului făceau înaintarea lentă, mai ales când suspectezi că zona e minată.

– SPOOKY, ne deplasăm din ECHO Trei la ECHO Opt. Tot ce se află la nord de deal este țintă legitimă.

– Înțeles, Zero Unu, tot nu mișcă nimic.

Ciudat.

– Am recepționat.

Reece și Boozer urcară încet dealul, prin aerul greu de miros de cordită, sânge, praf și moarte. Mișcare la stânga.

– B, văd mișcare. Nu te grăbi. Continuă să mă urmezi, șopti Reece în radio. Boozer răspunde bătând de două ori în microfon, ceea ce însemna *am înțeles*.

Reece se deplasă în direcția mișcării și a ceea ce acum identifica drept un geamăt. Donny Mitchell, unul dintre cei mai tineri membri ai echipei lui Reece, zăcea printre stâncile din estul Afganistanului. Îi lipsea corpul de la talie în jos; întinse mâna spre Reece.

– I-am prins, domnule? zise Donny slab. Încă mai am pușca.

– Așa e, băiete. Așa e. Vin întăriri aeriene. O să-i prindem.

Reece se așeză lângă Donny și îi legănă capul în brațe. Când primele 105-uri începură să lovească complexul, Reece prinse

urma unui zâmbet pe buzele lui Donny în timp ce aluneca spre Valhalla.

Reece ridică ochii și îl urmări pe Boozer cum își croiește drum încet pe versantul stâncos. În spatele lui Boozer, Reece mai întâi auzi apoi văzu cele două 47 negre începându-și coborârea în valea spre care îi ghidau acum Jonesey și Mike.

O să facem praf din aer complexul ăsta și apoi o să intrăm cu trupele de elită ca să desfășurăm o evaluare a pagubelor în luptă și să exploatăm sensibil locul.

Abia atunci gravitatea a ceea ce tocmai se petrecuse începu să se facă simțită.

Mi-am pierdut echipa. E responsabilitatea mea.

Pentru a doua oară în acea noapte ochii lui Reece începură să se înceteșeze. Habar n-avea cât de rău avea să devină totul.

Capitolul 2

*Baza aeriană Bagram
Bagram, Afganistan*

Reece se trezi pe spate, cu vederea tulbure, clipind ca să-și limpezească ochii și să-și domolească bubuiturile din cap.

Unde mă aflu?

Mișcând capul încet în încercarea de a înlătura pânzele de păianjen, ochii i se concentrară pe un tub care îi ieșea din braț și deveni conștient de ceva legat peste gura și nasul lui.

Perfuzie. Mască de oxigen. Spital.

Reece încercă să se ridice în coate, dar fu oprit brusc de o durere orbitoare în cap.

– Reece... Reece... Ușor, amice. Ușor.

Reece recunoscu imediat vocea. Boozer.

– Doctore, se ridică! strigă Boozer pe coridor.

În prezent locul arăta foarte diferit față de corturile spitalelor de campanie de la începuturi. Dacă n-ai ști că te afli tot în Afganistan, ai crede că ești în America la un centru medical al Marinei, Bethesda sau Balboa. Singurul lucru care trăda faptul că era în mijlocul unei zone de război era zumzetul continuu al generatoarelor diesel care furnizau o temperatură controlată 24/7 an după an.

Asta se întâmplă când lupți într-o țară mai mult de cincisprezece ani.

Reece își trase masca de oxigen și privi spre prietenul lui.

Boozer era tot în echipamentul de camuflaj, murdar, puturos, cu pete albe de sare străbătând mizeria afgană după toată transpirația misiunii din timpul nopții, dar în afară de asta părea teafăr. Boozer era unul dintre acei indivizi care scapă mereu fără vreo zgârietură. Îi lipseau armura și armele, dar Reece știa că probabil avea un pistol ascuns undeva asupra lui.

– Ce s-a întâmplat? Cum am ajuns aici?

Boozer trase aer în piept, încercând să nu lase expresia de tristețe profundă și o urmă de milă să-i treacă peste față, dar eșuând mizerabil.

– Reece, NCIS e deja aici. Mi-au cerut să nu-ți spun niciun cuvânt. Oricum, să-i ia dracu'. Bineînțeles că o să-ți spun.

NCIS?

– E de rău, Reece, continuă Boozer. Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Ochii lui Reece se îngustară în timp ce căuta prin depozitele memoriei.

– Eram pe creasta dealului, venea atacul aerian, QRF și CASEVAC² erau pe drum... Glasul i se stinse: Îl țineam pe Donny.

– Da, confirmă Boozer. Așa e. Apoi toată valea a explodat. Ne-au ademenit acolo, Reece. Ceva mai elaborat decât am văzut până acum. Știau exact ce urmează să facem după ce a explodat versantul. Știau că o să radem complexul și că o să chemăm cavaleria pentru răniți și morți. Toată valea, poziția noastră precisă în punctul vizat, era aranjată ca să sară în aer. Știau unde vor ateriza elicopterele și ne-au copt-o. Linie-unu și-a lăsat trupa și a decolat, iar când a venit linie-doi au declanșat. Al doilea elicopter și toți soldații, domnule. I-au prins pe toți.

² – Casualty Evacuation = evacuare de urgență a răniților și morților dintr-o zonă de război. (n. red.)